Εφημερίδα : « Η Βραδυνή»
Κριτική θεάτρου : Μαρίκα Θωμαδάκη
Θέατρο «Παραμυθίας»
Αντώνη Καραγιάννη : **«Μαμά έρχομαι»**
Σκηνοθεσία-Εικαστική επιμέλεια : Αλέξανδρος Λιακόπουλος
Χορογραφία-επιμέλεια κίνησης : Μυρτώ Παπαδοπούλου
Μουσική επένδυση : Γιάννης Μπάμπαλης
Ερμηνεύουν : Αλέξανδρος Λιακόπουλος, Γιώργος Κοντοπόδης, Βιργινία Αποστολοπούλου, Τατιάνα Αρκούδη.

Το έργο του Αντώνη Καραγιάννη, με τον εξεχόντως χαρακτηριστικό τίτλο «Μαμά έρχομαι», αποτελεί απόπειρα ανατομίας του ψυχισμού ενός μοναχικού ήρωα ταλαντευόμενου ανάμεσα στην άτεγκτη λογική και στο άγριο και αμείλικτο ένστικτο. Το έργο κινείται στις παρυφές μιας ονειροφαντασίας που φέρνει στο προσκήνιο την τριαδική υπόσταση της ψυχής: το εγώ, το υπερ-εγώ και το εκείνο, σύμφωνα με την φροϋδική θεωρία και μεθοδολογία. Το πρόσωπο της μάνας συνιστά, όπως είναι φυσικό, σε τέτοιου είδους αναζητήσεις, είδος πυκνωτού στον οποίο προσκολλούνται οι βασικές ενεργειακές δυνάμεις του όντος και κυρίως του αγοριού. Η ‘μαμά’, επίκεντρο της υπάρξεως, συμμετέχει δραματικά στην δημιουργία δέσμης αποκλίσεων από την ‘νόρμα’, στιγματίζοντας την κοινωνική πλέον συμπεριφορά του νέου και, εν προκειμένω, ολοκληρωτικά μόνου ανθρώπου.

Ο Βασίλης στο «Μαμά έρχομαι» καταφεύγει σε μια προσωπική ουτοπία ευδαιμονίας, την οποία επισκέπτονται εντούτοις τα φαντάσματα του υποσυνειδήτου για να κρίνουν τον ανελέητο αγώνα ανάμεσα στην ανάγκη για επιβίωση και βίωση τα αγάπης και στην θανατηφόρα ατμόσφαιρα που καταποντίζει απελπιστικά τον ήρωα. Λογική και Πάθος στήνουν ένα ψυχοκριτικά κωδικοποιημένο δικαστήριο τοποθετώντας στο εδώλιο του κατηγορουμένου τον ήρωα, εγκαταλελειμμένο στα πολυσχιδή και επικίνδυνα αδιέξοδα μιας ζωής που λεηλατείται στην ουσία, από την ανοικονόμητη σιωπή. Η μάνα κατηγορεί και συνάμα συνηγορεί στα παθήματα ενός γιου, που νοσεί από την έλλειψη οντοτήτων με σάρκα και οστά γύρω του. Η μάνα επικυρώνει την βασανιστική υπέρβαση όλων των απλών πραγμάτων που θα μπορούσαν να φέρουν κάποια, αμυδρή έστω, χαρά στον έγκλειστο Βασίλη. Πιστεύω ότι το εκ πρώτης όψεως σχηματικά και ελλειπτικά γραμμένο θεατρικό κείμενο του Αντώνη Καραγιάννη, προκρίνει εντέλει το επιμέρους σε μια πορεία αναγωγής σε καθόλου θεατρικό λόγο, γεγονός το οποίο εκμεταλλεύεται αρκετά έξυπνα η σκηνοθεσία.

Ο Αλέξανδρος Λιακόπουλος σκηνοθετεί με γνώμονα την καθαρή παρουσίαση στο κοινό της διαχωριστικής γραμμής ανάμεσα στην κοινωνική ατομικότητα του ήρωα και στην στοιχειωμένη προσωπική του μυθοπλασία. Ακολουθώντας πιστά το κείμενο του συγγραφέα, ο Αλέξανδρος Λιακόπουλος προβαίνει σε εξονυχιστική ανάλυση των οντοτήτων-δρώντων δημιουργώντας

έτσι μιαν αισθητική θεματικού μπαρόκ με προεκτάσεις ψυχοκριτικού θρίλερ. Η σχηματικότητα και η ελλειπτικότητα των σημαινόντων δομών του έργου γίνονται θεμελιώδεις ιδιότητες της παράστασης στην οποία δεσπόζει μια κάποια ελεγχόμενη δόση φασμπιντερικής κοσμοθεωρίας. Ως εκ τούτου, οι ερμηνείες ακολουθούν τους εσωτερικούς ρυθμούς στατικών, ως ένα βαθμό, δρώντων προσώπων με προεξάρχοντα τον ρόλο του Βασίλη, που λειτουργεί σαν σημασιακό εστιακό σημείο , σαν σφουγγάρι που απορροφά τις σκιές, τους ψιθύρους, τις εξόφθαλμες εικόνες και τα ουρλιαχτά. Ο Αλέξανδρος Λιακόπουλος, ως Βασίλης ενδύεται ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον, από απόψεως υφολογίας, χιτσκοκικό απαθές προσωπείο, αναδεικνύοντας δι' αυτού την άδηλη, αθέατη αμάχη του ήρωα με τα ανελέητα φαντάσματα που τον επισκέπτονται. Εξάλλου, η φαινομενικά άνευρη ερμηνεία του κ. Λιακόπουλου επισφραγίζει την υψηλή επικινδυνότητα των δυνάμεων του απόλυτου κενού επικοινωνίας, όπως διαγράφονται απειλητικές στο ιδιότυπο 'υπόγειο' του ήρωα.

Εξαιρετικά προσεκτικός, ο Γιώργος Κοντοπόδης, στον ρόλο του Χριστόφορου, ισορροπεί μεταξύ αλήθειας και ψέματος υποστηρίζοντας με λεπτές κινήσεις την άπιαστη σιλουέτα ενός ονείρου-εφιάλτη. Ο ταλαντούχος κ. Κοντοπόδης ξεμπερδεύει, σε πολλά σημεία της πλοκής, το κουβάρι βασικών εννοιολογημάτων, κατορθώνοντας να αποδώσει εναργώς την ποιότητα του πάθους που ενσαρκώνει. Αρκετά σφιγμένη, η Βιργινία Αποστολοπούλου (Σμαράγδα, η Λογική) υποδηλώνει βάσει μιας αισθητικής της σκληρότητας συγκεκριμένες περιοχές του ψυχισμού του Βασίλη. Ωστόσο, το κοινό δεν παρακολουθεί άνετα την ονειροφανταστική υπόσταση της ηρωίδας που ερμηνεύει, παρά την αποφασιστικότητα των κινήσεών της. Θα μπορούσαμε άλλωστε, να πούμε το ίδιο και για την Τατιάνα Αρκούδη, η οποία παραμένει σχεδόν από την αρχή μέχρι το τέλος και στις δύο εκδοχές της μάνας, επιφανειακή και παραστασιακά ανενεργής. Πιστεύω ότι και οι δύο αυτές ηθοποιοί μπορούν να επεξεργαστούν περισσότερο τους ρόλους τους για να κατανοήσουν καλύτερα τους εσωτερικούς παλμούς των δραματικών προσώπων που ερμηνεύουν.

Αξίζει να επισημάνουμε την αποτελεσματικότητα της χορογραφίας, από την Μυρτώ Παπαδοπούλου: η εν λόγω 'γεωμετρική' χορογραφία λειτουργεί ως εισαγωγή στη εννοιολογία των ρόλων και ως προθάλαμος των διαπλοκών του πρωταγωνιστή με την ιδιόρρυθμη εικονική πραγματικότητα στην οποία εγκαταλείπεται.

Επισημαίνουμε ομοίως το ευρηματικό από τον σκηνοθέτη τέλος της παράστασης που δίνει την έντονη εντύπωση μιας αμετάκλητης εξόδου στους δρόμους της πόλεως, υπό τους ήχους και τους χρωματικούς ρυθμούς της μουσικής του Γιάννη Μπάμπαλη.

Δημοσίευση: 22/5/2003